

Sonet cu lupii negri

Cristian Andronic

Pe sâni purta sărutul, cum mugurii duc roua,
Și tremura sub vântul, ce-o mângâia ușor.
Atunci pleca spre lume, când scăpărase luna,
Și a luat iubirea, care mi-a fost izvor.

Și-acum, când iese luna, mai merg pe sub pădure,
Și îmi aduc aminte, de ea, de-atâtea ori,
Văd lupi ce-mi par iluzii de sentiment, obscure,
Cum sfâșie amorul, cu dinți strălucitori.

Dar poate, amintirea, nu este risipită,
Și a rămas izvorul, dar nu din care-aș bea,
Ci care, către stele, curând o să transmită,
Un râu în care, astăzi, se-neacă lira mea.

Lirismul suferinței, în ochii mei se vaită,
Când rup, nebun, iubirea, dezintegrat în haită.